

Referat despre poezia neomodernista

Volumul "In dulcele stil clasic", aparut in 1970, are ca tema dominanta starea de criza a limbajului care, in viziunea lui Nichita Stanescu, nu e doar un sistem de semne lingvistice arbitrare, ci un substitut al realitatii, aflat adeseori intr-o relatie tensionata cu aceasta.

Titlul volumului induce in eroare, caci poeziile care il alcatuiesc sunt postmoderne, conservand din "dulcele stil clasic" doar elemente prozodice : unitati trofice, ritm, rima, masura si o anume "clasica" seninatate ce respira din unele poeme ale volumului.

Accentele biblice "jucate" teatral, ceremonialnic sagalnic-cochet insenat limbajului, de constructia parodica a varstelor poetice romanesti sunt inasa de factura postmoderna. Temele lirice deja familiare cititorului se regasesc si aici : ochiu/ privirea ca energie ce dinamizeaza lumea, desi o tine la diostanta, ruptura sinelui, sinele "bolnav", sinele ce nu poate iesi din sine etc.

Titlul poeziei dezvolta o structura atributiva ce pare a califica un obiect absent : ceva in dulcele stil clasic. Lait motivul "pasul tau de domnisoara" ar putea ocupa locul acestui termen de referinta omis. Capacitatea lui de a clarifica sensul e , inasa, datorita lipsei de coincretete a substantivului "pasul" - miscare, deci pura dinamica, si nu realitate obiectuala.

Tot ceea ce ar putea circumscrie sfera de inteles a sintagmei laimotivice se dovedeste instabil si derutant : "pasul", coboara "dintr-un bolovan, dintr-o frunza verde, pala, dintr-o inserare-n seara" ; in plus, el are "roscata funda" si, cu toate aceste determinari, pare o halucinatie, un miraj]ce dispare fulgerator : "o secunda, o secunda / eu l-am fost zarit in unda".

Abia in final, apostrofa ironica "Domnisoara, mai nimic / pe sub soarele pitic" ajunge la un spor de concretete. Faptura apelata cu condenscendenta protocolara "domnisoara" e mai degraba o schema abstracta, o conventie a femininului distant, iar prezenta ei fulgurant langa "unda" pare o epifenie ale carei stari le inregistreaza pulsatoriu eul receptor : "inima incet mi-afunda", "mi-este foarte rau". Alte doua substantive ale poeziei, "unda" si "inima" intaresc sugestia de puslatie ritmica, in care lumea si fiinta par a impartasi o fiziologie comuna.

Vag erotica si camuflat programatica, poezia" in dulcele stil clasic releva unicitatea si, totodata, efemeriatea "secunde de intalnire a eului rostitor cu "pasul de domnisoara". Substantivul "domnisoara" se aseaza sub sugestia seraficului a puritatii a segalniciei cochete feminine, sugestie resimtita ca de sueta in timpul modern al ironiei.

Conjugarea "pasului cu simturile eului - vazul, auzul - e, in acelasi timp, "dureros de dulce," dar si dureros de trecatoare, imperceptibila in lumea obiectiva. Din aceasta conjugare va rezulta, ca un fruct, "zicerea". Eul rostitor" imperfect mozaicat, starea , semnificantul, cuvantul ca semn conventional al realitatii incearca sa prinda inefabilul substantei ei.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Finalul poemei inregistreaza resemnat trecerea timpului, raportata la aparentul immobilism al fiintei : "Pasul trece, eu raman". Trecerea "pasului" a imbolnavit fiinta de "boala demiurgica". Eul devine "semnizeu" datorita sansei intalnirii, dar "ramane blestemat", condamnta la a numi nenumitul, ideea de frumusetate.

Intalnirea ce se doivedise seducatoare e un "accident al semnificatiilor" : "pasul, semn nonsalant al gratiei, il atinge fluturant pe seducatorul sedus. Eliberarea de vraja aproape erotica a "pasului de domnisoara" este iminenta. Drama se pararii se "indulceste" prin invocatia incantatorie : "Mai ramai cu mersul tau / parc ape timpanul meu".

Mirajul "pasului" dublat in oglinda ambigua a "undeii" (suprafata acvatica miscatoare) se presimte fulgurant, dupa care el devine amintire invocata. "Starea", ca si "viziunea sentimentelor" resping prezentul. In timpul cand sunt percepute ele devin trecut.